

Beslis: volmaaktheid, gelukzaligheid; angst, narigheid

17 juni 1957
lezing 7D

“Gegroet in de naam van God. Ik breng jullie Gods zegen.

Beste vrienden, ik heb jullie beloofd om jullie specifieke aanwijzingen, onderricht en verwijzingen te geven voor de wijze waarop iedereen persoonlijk verbinding met de geestelijke wereld van God kan krijgen. Daar wil ik vandaag dus mee beginnen. Een aantal van de aanwezige zowel als van de afwezige vrienden zijn weliswaar al op de goede weg maar er zijn er ook die nog voor de drempel van de eerste poort staan. Ofschoon ik in de eerste plaats toch spreek ten behoeve van de allereerste fase zullen zelfs diegenen onder jullie die al door de eerste poort heengegaan zijn en een heel eind op deze weg gevorderd zijn, leiding en hulp vinden. Ik zal dus eerst eens over al die problemen van de mens spreken die hij innerlijk heeft *voordat* hij over deze eerste drempel heen kon gaan.

Zo iemand zal zich dikwijls afvragen: ‘Waarom heb ik dat nodig?’ Want hij heeft nog niet de innerlijke visie en kennis, niet alleen hoe gelukkig deze persoonlijke verbinding maakt, maar ook niet hoe noodzakelijk zij is. Nu zijn er weliswaar verschillende manieren waarop men deze verbinding kan verkrijgen. Er zijn allerlei soorten oefeningen en met veel moeite kan het met al deze oefeningen lukken om een bepaald succes te boeken en de geest wat los te maken zodat men bepaalde geestelijke ervaringen heeft en tot op zekere hoogte ook inzichten kan krijgen. Toch is er maar één middel dat het zekerste en

beste resultaat geeft en dat is, wanneer deze verbinding met de geestelijke wereld geen doel op zichzelf is – bijvoorbeeld uit nieuwsgierigheid, belangstelling enz. – maar opnieuw een middel tot het doel is; wanneer zij daartoe dient dat de mens zich vervolmaakt en dat hij in alle grote en kleine kwesties bereid is de wil van God te vinden om deze dan ook te kunnen volbrengen. Dat betekent dus volgens de geestelijke wetten leven, zowel uiterlijk als innerlijk. Wanneer dat dus het doel is, dan zal door Gods geestelijke wereld de grootste hulp en ondersteuning geboden worden om dit contact tot stand te brengen.

Zo is immers elke gevoelsreactie, iedere gedachte, iedere mening en neiging, elk kleinste aspect in de persoonlijkheid een voor jullie onzichtbare lichtstraal die héél persoonlijk bij ieder individueel wezen hoort. Aan de andere kant zijn evenzo de vaststaande, en toch eeuwig in beweging zijnde, geestelijke wetten lichtstralen ten behoeve van iedere mogelijkheid of wijze van uiterlijke of innerlijke reactie. Waar deze persoonlijke lichtstralen met die van de algemene geestelijke wetten overeenstemmen vervult de mens zijn leven en is daardoor in een staat van harmonie en geluk. Waar ze afwijken bevindt de mens zich enerzijds in een toestand van disharmonie en anderzijds veroorzaakt deze afwijking gevolgen in de vorm van moeilijkheden die jullie vaak ten onrechte slagen van het lot noemen. Hoe verder men zich van de wortel van de moeilijkheid verwijderd door haar te verhullen of onbewust te laten worden, des te moeilijker wordt het om de samenhangen te zien en deze foute wortel op te lossen of uit te trekken. Wie dus gelukkig wil worden, moet deze wortel in zichzelf opsporen; en dit opsporen van je ongezonde wortels is het pad van vervolmaking of de loutering of heling van de ziel - hoe jullie het ook maar willen noemen. Wie dus met dit doel en alleen met dit doel voor ogen – en omdat het zonder dit contact niet mogelijk is – deze verbinding met Gods wereld wil verkrijgen, ontvangt zoals gezegd alle mogelijke hulp, ondersteuning en leiding zodat alles zo verloopt en zich verder ontwikkelt zoals dat voor het betreffende individu het beste is. Hij bevindt zich dan in werkelijk goede handen.

Om dit pad te gaan heeft de mens ook tegelijkertijd advies en hulp van buitenaf nodig om de eerste obstakels naar deze verbinding met Gods wereld uit de weg te ruimen. De hulp van buitenaf is bedoeld om hulp van binnenuit mogelijk te maken. Of: De hulp moet eerst door uiterlijke gewaarwordingen aangereikt worden om de innerlijke gewaarwor-

dingen te bekwamen zelfstandig te werken. Deze hulp van buitenaf kan door iemand gegeven worden die al een hoger niveau op dit pad heeft bereikt of ook door een geest van God. Maar deze hulp van buitenaf is niet genoeg; daar mag het niet bij blijven. Zij is slechts de aanzet en moet benut worden; ze is slechts het zaad dat tot vrucht gebracht moet worden. De innerlijke, persoonlijke doorbraak moet worden verkregen. Ik heb jullie al vaker gezegd – en jullie weten dit ook heel goed – een mens zal nooit zomaar iets aannemen, al is het nog zo overtuigend, omdat een ander het zegt, zeker niet als daarbij persoonlijke, innerlijke, onbewuste weerstanden meespelen. Alle waarheden van de schepping, alle geestelijke wetten, alles wat mensen überhaupt kunnen bevatten, moeten daarom persoonlijk ervaren worden om *werkelijk* innerlijk weten te zijn en om persoonlijk en productief te maken. Dat is mogelijk maar alleen langs deze weg. Het innerlijke weten van welke waarheid dan ook kan alleen werkelijkheid worden wanneer, tenminste tot op zekere hoogte, de persoonlijke verbinding met de goddelijke wereld tot stand werd gebracht. Deze verbinding kan dan bereikt worden wanneer ergens in de ziel een doorbraak naar het hogere zelf tot stand werd gebracht.

Wie voor deze drempel staat, moet hier eens over nadenken in plaats van het steeds weer af te schuiven; in plaats van een stapje voorwaarts te doen richting deze drempel om dan weer terug te gaan of te aarzelen om deze drempel definitief over te gaan. Menigeen heeft het geloof en is zelfs tot op zekere hoogte van goede wil maar hij meent dan dat het voldoende is wanneer hij geen zogenaamde “zonden” begaat. Maar, vrienden, wat wil dat eigenlijk zeggen, zonde? Iedere overtreding van een geestelijke wet is toch in een bepaald opzicht zonde, en of dat iets is dat door de buitenwereld als zodanig erkend wordt of niet is immers helemaal niet belangrijk! En de moeilijkheden die de mens ervaart voordat hij de drempel is overgegaan zijn immers de gevolgen van deze schendingen van bepaalde geestelijke wetten – daartoe behoort ook dit niet-tot-een-definitief-besluit-komen. Deze beslissing moet helemaal worden genomen; zelfs wanneer de beslissing negatief is, is dat beter dan helemaal geen besluit. Want zelfs een negatief besluit is beter dan helemaal geen, als men zich daarbij ook bewust is van de hele omvang van de gevolgen. Een negatief besluit is onder die omstandigheden werkelijk heilzamer dan heen en weer te zwabberen en een beetje te willen en toch een achterdeurtje open te houden – en jezelf dan wijs te maken dat de aardse problemen jullie ervan af houden om dit geestelijk pad te kiezen. De aardse problemen zijn immers alleen maar de

gevolgen van jullie verkeerde geestelijke houdingen.

Iedereen weet waar hij staat, voor of achter de eerste drempel. Wie er nog vóór staat zou zich kunnen afvragen: ‘Heb ik een totaal besluit genomen?’ En dan moet dit besluit genomen worden, hoe dan ook. Want zich half voor God uitspreken telt niet. Dat moet er wel toe leiden dat men in steeds grotere disharmonie terecht komt omdat men zich met dit achterdeurtje en dit halfslachtig gedoe probeert wijs te maken dat men tenslotte toch wat dichterbij is dan een atheïst. Nee, lieve mensen, dat klopt niet, het klopt helemaal niet. Want geloven in God is weten en uitzicht hebben, en weten en visie leggen verplichtingen op! Pas wanneer dit besluit werkelijk genomen is – en dat moet iedereen met zichzelf uitmaken, iedereen moet heel precies overwegen en erover nadenken waar het hier echt om gaat, wat het aardse leven überhaupt betekent, wat de aardse problemen betekenen vanuit het standpunt van de grote geestelijke waarheid die boven de aardse staat; iedereen kan en moet dit alles in overweging nemen – dus pas degene die dit besluit heeft genomen zal dan al een zekere vrede in zichzelf gaan ervaren. Dit moet dus de eerste meditatie zijn. Diegenen die al bepaalde meditaties hebben gedaan of bidden en daarom denken dat het voor hen niet geldt als ik het over de ‘eerste meditatie’ heb, tegen hen zou ik willen zeggen: ik bedoel de eerste meditatie die jullie tot het werkelijke en totale besluit voert: óf het een óf het ander. Want mensen willen altijd dit of/of omzeilen. Zij geloven dat ze dat kunnen. Het gaat niet. Wij, in de geestelijke wereld, die jullie immers willen helpen, die van jullie houden, voor ons is het moeilijk wanneer wij deze hulp niet kunnen geven waar dat in principe wel zou kunnen, waar de rijpheid voor dit pad aanwezig is. Het is dan droevig voor ons te moeten zien hoe jullie het jezelf onnodig moeilijk maken, hoe jullie je ogen willen sluiten.

Laten we nog een overweging beschouwen dat meespeelt waardoor het jullie zwaar valt dit *totale besluit* te nemen. Hoezeer de mens zijn fouten ook betreurt, ergens houdt hij toch van ze en wil hij er geen afstand van doen. Het geeft hem eerst een bepaald gevoel van welbehagen aan deze fouten toe te geven, zich eraan over te geven zagezegd. En ofschoon hij toch weet dat hij ze op dit pad over de drempel moet afleggen en overwinnen, maakt hij zich toch liever niet van hen los, in elk geval niet met heel zijn wil. Zo is ook hier de beschouwing in waarheid nodig die aan ieder gegeven wordt die daarnaar verlangt, ook nog voordat dit contact met de geestenwereld is gelegd. Wie God vraagt: ‘Laat mij de waarheid zien’ en zich daarvoor

openstelt, krijgt antwoord en zal het altijd krijgen. Maar jullie laten het vaak niet zover komen. Jullie bedekken deze vragen en schuiven ze weg en zijn zo bezig met je zorgen en je kleinigheden dat jullie daarbij het belangrijkste vergeten. Want vanuit het standpunt van de hele waarheid bezien zijn het toch maar kleinigheden, oppervlakkige dingen. Heb toch de wil naar de waarheid en stel jezelf daarvoor open! Vraag God om het inzicht. Dan zullen jullie steeds meer begrijpen dat dit behaaglijke gevoel bij het toegeven aan fouten toch erg armzalig is in vergelijking tot de overwinning. De overwinning op het lagere is niet slechts een kortstondig, snel voorbijgaand, behaaglijk gevoel dat dan ook nog een bittere nasmaak achterlaat, maar het is de bevrijding van harde ketenen en een voortdurend, steeds groter wordend geluk, echt geluk, zonder de bijmaak van een bezwaard geweten. Dat kan alleen langs deze weg worden bereikt. Wie zich op dit gebied niet een zekere inzicht heeft verworven, kan het besluit ook niet nemen. Het eerste werk wat volbracht moet worden is dit inzicht verkrijgen. Daar moet ook voor gestreden worden. En wie daar niet oppervlakkig maar *werkelijk* over nadenkt en zich afvraagt: ‘Zal ik deze drempel nemen, zal ik deze weg gaan? Zal ik mij geheel aan God, aan de waarheid, aan Zijn waarheid wijden? Ja of nee?’ die heeft al veel gedaan. Want zoals ik al zei, wie zich slechts half aan God wijdt, stelt zich daarmee in hoge mate bloot aan duistere machten. Wel kan ieder zich, door verdiensten in een vorig leven of ook in dit leven een zekere genade, een zeker ingrijpen verworven hebben. Natuurlijk, dat ontken ik niet. Maar de machten van de duisternis zullen juist bij zo iemand veel grotere houvast verkrijgen, waar de mogelijkheid bestaat om deze weg te gaan, deze eerste drempel over te gaan als bij iemand die misschien nog lang niet zo ver is. Daarover zullen mijn vrienden zich ook het hoofd moeten breken, daarover moet worden nagedacht en *dan* kan aan de volgende stap worden begonnen. En men weet heel precies op wie dit van toepassing is en wie daar al overheen is.

Het volgende besluit dat genomen moet worden om deze verbinding te verkrijgen, vooropgesteld dat men de beslissing in positieve zin heeft genomen, is om *tijd voor zichzelf te nemen*, elke dag wat tijd. Wie niet bereid is om dit te doen kan ook niet verwachten dat hij iets bereikt. En iedereen *kan* deze tijd nemen, ongeacht hoe druk hij het heeft. Hier komt het alleen op de wil, de tijdsindeling en de organisatie aan. Wie het besluit heeft genomen, weet ook dat aan alles een prijskaartje hangt. ‘Wat wil ik? Wat kan ik langs deze weg verkrijgen? Wat is het doel? Wat moet ik inleveren of opgeven wanneer ik deze weg ga en wat

wanneer ik het besluit neem om hem niet te gaan?’ De prijs voor het geluk van deze weg is: wilskracht, geduld, volharding, overwinning en een zekere hoeveelheid tijd. Deze prijs is werkelijk niet te hoog!

Wie nu zover is gekomen dat hij deze benodigde basisvoorwaarden heeft geschapen, heeft de eerste hindernissen genomen. De voorwaarden om nu te kunnen beginnen en te kunnen opbouwen zijn vervuld. Aan diegene die zich nu dus werkelijk wil vervolmaken – en daartoe eerst zichzelf leert kennen – zal in een steeds grotere omvang ook de nodige geestelijke hulp worden gegeven: de ene keer hulp van buitenaf door de betreffende leiding, een andere keer door persoonlijke inzichten en waarnemingen welke ook antwoorden en vingerwijzingen zijn.

Dit verbindingen met de goddelijke wereld noemen jullie gewoonlijk mediumschap. Maar het is absoluut niet nodig dat iedereen een medium wordt in de zin van dit medium waardoor ik spreek. Iedereen kan op een of andere wijze contact met de geestenwereld verkrijgen. Ook in dat opzicht moet men open zijn. Niemand zou moeten zeggen: ‘Ik wil het op deze of die manier’, maar hij zou zich moeten vrijmaken en laten leiden, en het zal dan komen op de tijd en wijze die voor iedere persoon het beste is. Er zal veel veranderen in het leven van de mens die deze weg gaat, die besloten heeft om zich helemaal aan God te wijden, niet alleen in woorden maar ook met daden. Iedere verandering zal echter heel langzaam en geleidelijk, als vanzelf op een heel natuurlijke wijze komen. Dat is het wonderbaarlijke. Niets zal gebeuren op een manier die op enigerlei wijze schadelijk of disharmonisch is. Het zal als zich als vanzelf voordoen. Niettemin moet de mens altijd meehelpen door zich te openen en zijn innerlijke terrein te verkennen. Ook deze ontvankelijkheid zal groter worden.

Ik wil vandaag geen verdere aanwijzingen meer geven hoe deze verbinding te verkrijgen is want ik wil graag heel systematisch te werk gaan. Want wanneer ik mijn vrienden die nog voor deze eerste drempel staan, teveel ineens zou geven, zouden ze het helemaal niet kunnen toepassen. Als ik later zie dat hierover geen verder onderricht meer nodig is, zal ik verder gaan en die adviezen geven die voor de volgende fase nodig zijn. Maar dit is nu de basis die gelegd moet worden: de overweging van wat nou wat is, het besluit, het bevestigen, het mediteren over alles wat er mee samenhangt.

En nu nog enkele algemene opmerkingen ter lering: er bestaan veel

kwesties waarbij de mens denkt dat *iets* juist is omdat het tegendeel onjuist is. En toch zijn altijd beide extremen onjuist. Ik zou hier graag een specifiek voorbeeld willen geven: hoe hoger de mens in zijn ontwikkeling is gekomen, des te noodzakelijker wordt het ook voor hem om zo'n omgeving te zoeken, waarin hij met geesten (menselijke geesten) in contact komt waaruit iets productiefs ontstaat: wederzijdse hulp, een stimulans, kortgezegd contacten die de ziel geen schade berokkenen, wat ook vaak het geval al ziet het er nog zo "onschuldig" uit. Niettemin moet ook hier niets afgedwongen worden, maar men dient om leiding te vragen, die leiding *willen*, dan komt die namelijk ook, veel wijzer en wonderbaarlijker dan jullie mensen vermoeden. Alleen hij die dit zelf ervaart zal het diepgaand weten.

Maar aan de andere kant zou ik ook willen zeggen dat mensen die al op een nog iets hogere trede staan en daardoor al genoeg kracht bezitten, gezien de zojuist genoemde ervaring van wat hen heel duidelijk is overkomen, zich vaak al te zeer uit het contact met bepaalde lager ontwikkelde mensen terugtrekken waar ze dat niet zouden moeten doen. In zoveel gevallen is het namelijk juist, maar alleen wie al in zekere zin oefening heeft verworven in dit contact met Gods wereld – en daartoe moet men ook telkens op het idee komen om deze verschillende vragen aan de orde te stellen – zal kunnen vaststellen wanneer bepaalde contacten moeten worden aangehouden en wanneer niet. Hoe sterker iemand al is, des te steviger is de grond onder zijn voeten op dit pad, des te kleiner is de kans dat hem gevaar van lagere geesten dreigt en des te groter de mogelijkheid om zelf te helpen en te beïnvloeden. De mens reageert echter juist omgekeerd, omdat hij immers als eerste reactie altijd datgene wil wat hem het gemakkelijkst valt. Hij die door zulke contacten nog schade kan oplopen is juist vaak nog in het stadium waarin hij zulke contacten niet onaangenaam vindt; hij wil ze dus helemaal niet opgeven. En dan maakt hij zichzelf wijs dat hij toch zulke lagere geesten dan hijzelf is, kan helpen door wat hij al op de ander voor heeft, terwijl hij daar echter nog helemaal niet toe in staat is en hij wordt er zelf alleen maar zwakker door. Hij zou veel meer contacten moeten zoeken waar hij sterker door wordt. En aan de andere kant, wie hierdoor geen schade meer hoeft te ondervinden, voor wie deze wat onharmonische contacten op z'n hoogst beproevingen zijn waaraan hij sterker kan worden, is zelfs al zover dat voor hem het contact met zo iemand een offer is. Hij wil altijd alleen maar contact met geesten met wie hij zich verwant voelt en mijdt natuurlijk dat wat hem geen genoegen doet. Hij heeft weer de neiging om *dat* wat hij ervaren heeft algemeen toe te passen, en wat *ook* juist is, wat voor hem juist was,

maar wat nu niet meer precies zo gehandhaafd zou moeten worden: dat het contact met lager ontwikkelde mensen schadelijk is. Juist op dit punt kan er soms iets fout gaan, want het kan zijn dat er ten aanzien van zo'n zwakker medemens taken te vervullen zijn die men zo niet vervult. Wanneer de ziel van een mens die al een behoorlijk eind op deze weg is gevorderd niet helemaal gelukkig is, wanneer er ondanks alle reeds verrichtte geestelijke arbeid van binnen iets hapert; dan kan zoiets misschien de oorzaak zijn: dat men op grond van het in het algemeen wel juiste idee dat lagere contacten de ontwikkeling belemmeren, een contact met een medemens uit de weg is gegaan waarin men juist had kunnen helpen en een taak te vervullen had en waaraan men zelf nog het een en ander kon leren. Wanneer men, ondanks dat men dit pad volgt niet volkomen gelukkig is, moet daar eens over nadenken; zoiets kan er de oorzaak van zijn. Want de ziel van zo'n mens reageert heel subtiel en geeft met zo'n gebrek aan harmonie aan dat er iets toch niet helemaal klopt.

Aan de andere kant moeten nu mijn vrienden op wie dit helemaal niet van toepassing is, zichzelf niet wijs maken – omdat ze het opgeven van een of ander contact niet fijn vinden – dat voor hen zou gelden wat ik voor het andere uiterste heb gezegd omdat het hen goed uitkomt. Het gaat immers altijd weer om de vraag of dat wat jullie het moeilijkst, het onplezierigst vinden misschien juist datgene is waar iets blijft steken, waar niet juist mee wordt omgegaan en wat jullie iets van het geluksgevoel ontnemt, dat jullie zouden kunnen hebben wanneer jullie voor de volle 100% de weg gaan en jullie leven vervult. En daar kan ieder voor zichzelf antwoord op geven. Ook over dit thema zouden jullie kunnen nadenken. Iedereen kan daar iets van leren en niemand hoeft iets te forceren, maar wees bereid om zich te laten leiden het juiste te doen, en om de betreffende leiding te vragen, daar open voor te zijn. Dat is alles wat jullie zouden kunnen doen. Waar echter geen bereidheid is om zich bij een of ander onderwerp te laten leiden, kan ook niet worden geholpen. De mens zou toch *zoveel hulp* kunnen krijgen als hij hiertoe steeds weer bereid zou zijn. Hij denkt er eenvoudigweg niet aan om daar naar te verlangen; hij wil er vaak helemaal niet aan denken. Hoeveel geluk ontzegt hij zichzelf daardoor, hoeveel zaligheid.

In de geestelijke wereld zijn deze wonderbaarlijke krachten en stralen die jullie willen omhullen en jullie maken dat zelf dikwijls onmogelijk omdat jullie je stralen een andere kant op richten en zij jullie op die

manier helemaal niet kunnen bereiken.

En nu, lieve mensen, ben ik bereid om jullie vragen te beantwoorden. En ik zou ook de nieuwe vrienden willen uitnodigen om mij vragen te stellen als zij dat willen."

VRAAG: Ik heb net een boek van een zekere Prentice Mulford gelezen waarin bijna alles wat hij schrijft met de lezingen, die jij ons geeft, overeenstemt. Nu is er alleen één ding dat ik niet helemaal begrijp. Hij schrijft dat men zich niet met het negatieve moet bezighouden en vooral niet met zijn eigen fouten; dat weerspiegelt weer het negatieve. Het ogenblik waarop men ze constateerde, zou voldoende zijn. Jij hebt ons toch echter geleerd dat we onze fouten niet alleen onder ogen moeten zien maar ze ook bestrijden. Maar om ze te bestrijden moeten we ze toch dagelijks overdenken. Dat vind ik in tegenspraak met elkaar.

"Nee, het is niet in tegenspraak met elkaar. Het gaat hier immers om de manier waarop. Er zijn natuurlijk veel mensen die om het zo te zeggen zich in hun fouten 'wentelen', die dit soort valse 'wroeging' hebben waar ik het ook al vaak over heb gehad, die om het zo te zeggen over hun fouten jammeren, die dan zeggen: 'ik ben een zondaar, ik ben zo slecht. Ik kan ze toch maar niet de baas worden. Wat verschrikkelijk dat ik die en die fouten heb.' En altijd wanneer het naar boven komt, storten ze zich weer in deze maalstroom of slingerbeweging die niets oplevert zodat schuldgevoelens opkomen en die schuldgevoelens hebben dan weer andere gevolgen; er wordt een hele kettingreactie in gang gezet. Dit is natuurlijk de verkeerde manier. Zo trek je niet alleen negatieve krachten aan maar aan deze houding ligt ook een zelfmisleiding ten grondslag. Want zo iemand denkt dat hij nederig is en wil het zich in werkelijkheid alleen maar makkelijk maken door zichzelf aan te praten dat het hopeloos is. Deze houding komt tamelijk veel voor en is net zo verkeerd als het andere uiterste waarbij men zichzelf al als volmaakt wil beschouwen. Wanneer iemand met geestelijke kennis, zoals jij die nu citeert, dit afraadt, bedoelt hij *deze manier*. Maar het is iets heel anders en het is voor de mens op deze geestelijke weg absoluut noodzakelijk om te leren zichzelf te zien zoals hij is en in zekere zin zichzelf tijdelijk te accepteren zoals hij is. Dat wil niet zeggen dat hij nu maar achterover zou moeten leunen en verder niets onderneemt maar hij mag tegen zichzelf zeggen: 'Zo en zo ben ik, die en die fouten heb

ik nu. Ik weet dat het tijd neemt, strijd en wil en ook geduld vraagt om deze fouten werkelijk de wereld uit te helpen maar ik kan het en ik zal het doen ook.' Dat is productief.

Want wanneer jullie haar analyseren en deze nader aan de tand voelen, komen jullie dan niet onvermijdelijk tot de vraag: wanneer de mens zo verschrikkelijk ontdaan is en zulke schuldgevoelens over zijn fouten en onvolmaaktheden heeft, wat is dat dan anders dan een bepaalde vorm van trots en arrogantie, van meer-willen-zijn dan je nu nog bent? Zo iemand wil al volmaakt zijn in plaats van zich de moeite te getroosten om het eerst te worden. En dat is het ongezonde. Wie dat werkelijk kan navoelen, daar werkelijk over nadent en mediteert, zal daarmee steeds meer deuren openen. Het gaat bij alles nu eenmaal altijd weer om het hoe, de manier waarop. Dat heb ik al vaker gezegd. Natuurlijk, wanneer jullie dan eenmaal zo ver zijn dat jullie zonder disharmonische gevoelens of innerlijke weerstand jezelf met al jullie fouten kunnen zien zoals een derde persoon dat zou doen, dan kunnen jullie in positieve zin gaan bouwen maar dat kan dan pas. Jullie kunnen toch alleen op basis van de waarheid iets opbouwen. Bouwen op leugens en onwaarheid gaat niet.

En wie zichzelf niet kent of zich iets over zichzelf en zijn beweegredenen wijsmaakt, ja, wie zichzelf niet rustig kan accepteren zoals hij nu nog is – en dat alleen is de echte nederigheid, die ook die krachten in beweging zal zetten om zich te veranderen, niet oppervlakkig maar van binnenuit – bouwt immers op onwaarheid. Pas wanneer men zover is, kan men in positieve zin bouwen doordat men de omkering, dus de goede wortels van de fout ziet, zich die voorstelt, dat in gedachten opbouwt en daarnaar streeft. Altijd als ik daar weer over spreek, lieve mensen, over deze volmaaktheid die jullie deelachtig zal worden, dan stellen jullie je ergens vaag voor dat jullie die volmaaktheid van buitenaf moeten krijgen, dat het dus iets is wat jullie nog helemaal niet hebben. Maar dat is immers niet zo. Het sluimert in jullie, het is immers onder alle deklagen verscholen zoals ik jullie steeds weer vertel, het wordt door jullie lagere zelf aan het gezicht onttrokken maar het is alleen maar verborgen want de volmaaktheid is immers al in jullie aanwezig. Jullie hoeven je dus alleen maar van die lagen te ontdoen en dat gebeurt om te beginnen wanneer je ze herkent en het idee accepteert dat ze er zijn en ook de vorm waarin ze zich voordoen. Pas dan kunnen ze dun genoeg gemaakt worden om ook op die plaatsen, waar door deze fouten tot nu toe geen doorbraak mogelijk was de doorbraak naar het

hogere zelf mogelijk te maken.

Wanneer het voor jullie helemaal duidelijk is dat de volmaaktheid al geheel en al in jullie is, zal het ook makkelijker voor jullie zijn om deze moeilijkheden de baas te worden en jullie je van deze boeien van onvolmaaktheid, die enkel en alleen jullie je vrijheid ontnemen, te bevrijden. Jullie dienen dus de volmaaktheid, die al in jullie verblijft en op veel plaatsen nog bedekt is, in jullie zelf tot ontplooiing te brengen. Bij wie het lagere zelf dus een keer duidelijk is uitgekristalliseerd, wie het om het zo te zeggen, als een vreemd element in zichzelf herkend heeft, kan dan beginnen met het opbouwen van de positieve vormen die hij nastreeft en wil verwerkelijken. Laten we een voorbeeld nemen: laten we zeggen dat iemand tegen egoïsme vecht. Dit is toch een fout die iedereen wel enigszins heeft; de een heeft hem wat meer, de ander wat minder, de een in deze vorm, de ander in een andere vorm maar iedereen heeft om te beginnen zijn deel van deze fout.

Wanneer hij nu dagelijks de afgelopen dag overdenkt en zijn reacties nagaat, zal hij – wat die fout betreft, dus datgene waaraan hij werkt – stap voor stap telkens door de volgende fasen heengaan. Aanvankelijk zal het hem überhaupt moeilijk vallen om te erkennen dat hij egoïstisch was. Dan zal hij, naarmate hij meer naar de waarheid vraagt en zich daarvoor openstelt, voorvallen herkennen waaraan hij tot nu toe voorbij placht te gaan maar waarvan hij nu zal vaststellen dat hij daarin egoïstisch heeft gehandeld. Dit zal hem aanvankelijk een sterk onbehagen, ontsteltenis en een uiterst slecht geweten bezorgen, wat weerstanden tegen dit herkennen op zal roepen. De strijd bestaat er om te beginnen uit om deze weerstanden weg te nemen, te overwinnen en desondanks te zien hoe men nu eenmaal is. Dit oefenen geeft mettertijd een onmetelijke, geestelijke kracht die verdere zegeningen met zich mee brengt.

Om in dit stadium vooruit te komen moet je de zaak ook dikwijls van verschillende kanten aanpakken. Je hebt het gebed nodig voor de kracht en de wil om jezelf te zien zoals je nu bent. Je hebt de meditatie nodig om diep van binnen te erkennen hoe arrogant het eigenlijk is, hoe trots en aanmatigend om jezelf bij iedere fout zo ontdaan te zien; hoe zeer dit van de waarheid verwijderd is, dat je jezelf niet kunt aanvaarden zoals je bent. Het is ook nodig om op een dieper niveau te speuren naar andere eigenschappen waarmee dit verband zou kunnen houden enz. Daarmee wordt een steeds beter begrip van de eigen persoon en van de

onbewuste stromen verkregen. Na een zekere tijd van inspanningen, dagelijkse arbeid, terugblik, meditatie, gebed en voornemens zal de mens zover komen dat hij zijn reacties kan stoppen en niet meer zo handelt als vroeger. Het zal hem mettertijd gelukken om dat wat hij in zijn stille ogenblikken weet in het leven van alledag toe te passen en in overeenstemming daarmee te reageren. Als hij zich dan echter weer in de stilte terugtrekt, zal hij de vooruitgang bij zijn doen en laten al wel herkennen maar hij zal ook nog moeten constateren dat zijn gevoel voorshands nog iets heel anders wilde en op die manier dus op gespannen voet met zijn handelen staat. Want het is makkelijker om het handelen onder controle te hebben dan de gevoelens.

Nu bestaat er op dit punt het gevaar dat hij deze gevoelsreactie toedekt, zichzelf daarover wat wijs maakt totdat deze in het onderbewuste wegzinkt. Dat is nou vaak precies de oorzaak van zieke zielsstromen: de mens handelt vanuit zijn geweten wel juist omdat hij geleerd heeft wat juist is en wat niet, of omdat hij op die manier de erkenning en liefde van zijn omgeving wil kopen maar zulk handelen wordt niet door het bijbehorende gevoel gedragen en wordt daardoor tot een leugen. Maar wanneer de mens moedig voor zijn innerlijke waarheid doorvecht, dan zal hij dat kunnen verhinderen en zal de verkeerde richting van zijn gevoel in weerwil van het juiste uiterlijke handelen duidelijk uitkristalliseren. Hij zal beseffen dat er eenvoudigweg meer geestelijke arbeid nodig is om de gevoelens te veranderen en zal deze arbeid niet uit de weg gaan. Hij zal dan in de meditatie de goede en juiste vormen opbouwen door zich voor te stellen hoe vrij hij ook innerlijk van egoïsme is – of om welke fouten het ook moge gaan – , hoe het hem tot vreugde stemt de ander dat te gunnen wat hij tot nu toe alleen voor zichzelf wilde hebben enz. Mettertijd zal deze vorm zo'n kracht krijgen, zal zij net zo duidelijk in het oog springen als dat deel van het lagere zelf dat nog in de ziel is achtergebleven, dat de mens het verschil steeds voor zich ziet maar zonder ontsteld te raken.

Langzaam, langzaam aan zal het oude, foute veranderen en de gevoelsstromen zullen zich aanpassen aan wat nu in het uiterlijke handelen bereikt werd en wat men als juist beschouwt. Zo gaat het. Het is natuurlijk makkelijker om dit allemaal niet te doen. Want het is toch ongemakkelijk om jezelf bij deze zelfconfrontatie steeds weer tegen te komen. En de mens is vaak heel vindingrijk in het zoeken van uitvluchten voor zichzelf, waarom hij dit juist niet nodig heeft of het niet kan. Hij heeft zo'n sterke neiging om zich vast te klampen aan wat

makkelijk is. Maar wat je je makkelijk kunt verwerven is niet veel waard. Alleen wat iemand door zelfoverwinning ten deel valt, waarvoor dus een overeenkomstige prijs wordt betaald, brengt het grootste geluk en blijft voortduren. Zo gaat het en niet anders."

VRAAG: Hoe kun je de angst in jezelf oplossen wanneer je je niet in een persoonlijk genezingsproces bevindt? Hoe slaag je erin om een heel diep gewortelde angst en onzekerheid te laten verdwijnen?

"Je kunt het nu eenmaal alleen langs deze geestelijke weg. Je kunt het niet alleen. Je kunt het alleen met tweeërlei hulp: de hulp van buitenaf en de hulp van binnenuit. Wie eenmaal het besluit genomen heeft om deze weg te gaan en zich geheel aan God over te geven, niet alleen met woorden en in een algemeen vertrouwen maar door zijn hele innerlijke houding, instelling en het aanvaarden van de consequenties die hij daaruit in uiterlijke en innerlijke zin trekt, hem zal de uiterlijke hulp geboden worden om de deuren te openen zodat de innerlijke hulp, dus het persoonlijke contact met de geestelijke wereld tot stand komt. Daarmee kan men dan aan iedere misvorming in de ziel een einde maken. Enkele vrienden van deze groep hebben al ervaren hoe deze woorden in hun leven bewaarheid werden. Aan een ieder die dit besluit neemt, wordt alles gegeven wat hij nodig heeft. Wie besluit om deze verbinding te gaan maken, deze weg van volmaaktheid te gaan moet zich daarmee ook van alle onvolmaaktheden willen bevrijden. En wanneer er zulke angsten in een mens aanwezig zijn, is dat alleen maar een symptoom van een onvolmaaktheid, van een schending van een geestelijke wet. Zo'n angst kan een grote, verwarde kluwen zijn die inderdaad als geestelijke vorm bestaat. En op deze weg zal deze zich knoopje voor knoopje oplossen totdat de gehele kluwen opgelost is en men dus vrij van angst kan leven.

De achtergronden zijn natuurlijk bij ieder mens weer verschillend en ik kan daarom geen algemene regels voor de oorzaak van zo'n angst geven en voor de wijze waarop hij dus weer kan worden opgelost. Ook het vandaag besproken onderwerp kan daar heel vaak een rol bij spelen. Wie bij alles een achterdeurtje open wil houden en alleen uit voorzichtigheid zich nergens helemaal mee wil verbinden, of het nu om God gaat of om grote geestelijke vragen of minder belangrijke, wereldse zaken, die raakt op die manier in een stroom waarbij de angst in hem wel steeds groter moet worden. Hij heeft immers nergens vaste grond

omdat hij dat zelf zo heeft gekozen. Hij hoort nergens thuis, hij heeft niets om zich aan vast te houden, in de valse, dikwijls alleen onderbewuste overtuiging dat hij niets riskeert wanneer hij zich nergens helemaal op vastlegt. Dit kan dus een factor zijn. Een andere dikwijls voorkomende factor is het gebrek aan vertrouwen. De voorwaarden waaraan voldaan moet zijn, wil de genade van het levende geloof tot iemand kunnen komen werden zelfs niet vervuld. Daardoor is de mens helemaal op zichzelf aangewezen; hij gelooft dat immers toch alles van hemzelf afhangt en merkwaardigerwijs is hij dan juist daar het minst actief waar het werkelijk van hem afhangt en waar hij veranderingen zou kunnen aanbrengen. Aan de andere kant merkt hij echter ook dat hij in veel opzichten uitsluitend van God afhankelijk is, maar hij kan dit gevoel niet vertalen en zwabbert zo op zijn eentje heen en weer omdat hij nu eenmaal niet aan de wetmatige voorwaarden voldoet waardoor hij zich aan Gods handen kan toevertrouwen. Ook wanneer een mens begripsmatig iets van de grote waarheden weet, dan blijft al deze kennis toch slechts iets vaags, onwerkelijks, onzeker houdend en biedt geen werkelijk houvast. Hoe meer deze gevoelens bezit van hem nemen, hoe meer hij ze door zijn manier van denken voedt, des te verder verwijderd hij zich van alle positieve invloeden van Gods geestelijke krachten – en des te groter wordt ook de angst. En door onwetendheid schendt hij steeds meer geestelijke wetten en verwijderd hij zich steeds verder van het ervaren van deze grote werkelijkheid.

Verder komt de angst ook dikwijls voort uit het vasthouden aan het eigen ego, met zijn overgevoeligheid, ijdelheid, lafhartigheit, trots, kortom alles wat het ego voedt; dit ego dat zich groot wil maken en een plaats voor zich alleen opeist. Ook dit gaat natuurlijk onbewust maar hoe onbewuster deze processen verlopen, des te verder is men af van het wegnemen van deze weerstanden. Daarom is het op dit pad zo belangrijk al het onbewuste bewust te maken en in het licht van de waarheid te onderzoeken. Dit ego, op een verhoging, maakt de mens eenzaam. Het zet de mens inderdaad op een aparte plaats maar anders dan de mens het zich (onbewust) had voorgesteld. Het scheidt hem van de wereld om hem heen en maakt hem blind voor elke waarheid omdat het ware zicht nooit door het schenden van een wet tot hem kan komen. En hier wordt de wet van de broederschap geschonden. Deze muur van afscheiding en vereenzaming breidt zich om hem heen uit, hij wordt eenzaam, hij komt steeds lossen van de wereld om hem heen te staan (en dat heeft niets met het leven in de buitenwereld te maken dat voor wat betreft menselijke contacten heel levendig kan zijn). En het kan niet

anders of deze vereenzaming vergroot de angst weer. Deze verschillende hoofdpunten die ik hier naar voren breng, kunnen echter met nog andere innerlijke persoonlijke stromen verband houden. Dit alles kan dus, zoals gezegd, alleen op de weg van de zelfkennis en zelfoverwinning, van de volmaaktheid en de loutering gekend en overwonnen worden; hierbij zal iedereen die daartoe besluit alle denkbare hulp krijgen."

VRAAG: Ik heb bij tijd en wijle steeds voorspellende dromen en ik heb vastgesteld dat er altijd een paar na elkaar komen en dan komt er weer een hele tijd niets, ook wanneer ik daar 's avonds om vraag. Ik dacht dat het misschien met een gebrek aan lichaamskrachten te maken zou kunnen hebben. Als ik bijv. erg moe ben, erg overwerkt, dan heb ik geen dromen. Is het daarmee misschien net zo als met het contact met de geestelijke wereld waarbij er toch ook een zekere kracht nodig is, de Od-kracht?

"Ja, ik zou willen zeggen dat dat ook wel van invloed is; de wisselwerking tussen het lichamelijke en geestelijke is over het algemeen erg sterk. Maar dat is toch vaak niet het enige dat daarbij een rol speelt. Want in de eerste plaats kan men niet om dromen vragen. Men kan wel om tekenen en antwoorden vragen maar in welke vorm ze worden gegeven, daar heeft de mens zelf geen zeggenschap over. Misschien is het voor jou wel beter om gedurende een bepaalde tijd in jouw ontwikkeling de antwoorden op een andere manier te krijgen. Je kunt nog helemaal niet beoordelen waarom het op een andere manier dan je je nu voorstelt beter is. Misschien zijn de profetische dromen voor jou al zo gewoon geworden dat het je niet veel geestelijke moeite meer kost om de betekenis ervan te duiden. Maar misschien wil men juist wel dat je je geestelijk meer inspant en daarom wil men jou het antwoord op een andere manier geven. Zo nu en dan gebeurt het nog wel op de jou bekende manier, wanne er het juist erg belangrijk is dat je iets inziet, maar over het algemeen genomen zou men misschien graag een grotere geestelijke inspanning van jouw kant willen bewerkstelligen zodat deze verbinding ook op een andere wijze tot stand kan komen."

VRAAG: Wanneer iemand ervan overtuigd is dat genezing van het lichaam langs geestelijke weg kan plaatsvinden maar deze voor een deel niet heeft gerealiseerd, is het dan een gebrek aan geloof wanneer hij zich tot een arts wendt en medische

hulp inroept? Of zou hij door moeten vechten en dat niet doen?

"Nee, ook artsen zijn werktuigen van God. En waar een arts kan helpen, moet je je tot een arts wenden. Waar hij niet bij machte is om te helpen, kan men genezing ook langs deze weg zoeken. Maar het is nooit goed om zich te sterk op iets te concentreren; ik bedoel, iets op de verkeerde manier te willen. Ook hier is het heel makkelijk om verkeerd begrepen te worden. De goede wil met betrekking tot het doel in zijn geheel is heel erg belangrijk maar de te sterke wil op onderdelen kan een grote belemmering vormen. Want het is immers zo, dat in geval van een ziekte deze zoveel verschillende oorzaken kan hebben. Het kan karmisch zijn. En het kan evenwel ook juist een symptoom van een vervorming in de ziel zijn. En dit symptoom kan niet verwijderd worden voordat de wortel verwijderd is. Dan pas kan het symptoom ook verdwijnen. Het probleem moet vanuit dit gezichtspunt aangepakt worden. Niet alleen het symptoom bestrijden maar de zieke wortels in de ziel opsporen. Dat is de oplossing."

VRAAG: Wanneer je een schuldgevoel tegenover iemand hebt die je zeer na staat en die gestorven is, is het mogelijk om hem met je gedachten te bereiken en weer iets goed te maken?

"Ja, het is mogelijk om hem in gedachten te bereiken maar ik zou willen zeggen dat het niet altijd goed is voor hem. Het hangt er van af. Hoe het weer goed kan worden gemaakt, daarop is maar één antwoord mogelijk: Wat *hem* betreft, hoeven er niet zulke onproductieve gevoelens van berouw aanwezig te zijn die jullie en hem wel naar beneden moeten trekken, die de krachten verlammen. Jullie weten immers dat er geen onrechtvaardigheid bestaat, niemand wordt door iets getroffen dat niet op enigerlei wijze door dwaalstromen in zijn eigen ziel is teweeggebracht en dat niet uiteindelijk ten goede komt voor hem. Maar bij zijn loutering in de geestelijke wereld zal het hem helpen, wanneer de mens met dit schuldgevoel in zichzelf tot op de bodem gaat en zich afvraagt: 'Wat was eigenlijk de oorzaak van mijn toenmalige daad of daden of houdingen? En hoewel ik misschien tegenwoordig niet meer zo zou handelen, is deze oorzaak echter nog aanwezig, waardoor ik deed wat ik deed. Hoe kan ik die verwijderen?' Dat is de meest juiste en de productiefste wijze van mediteren. Bij deze manier van mediteren wordt de mens de meeste hulp gegeven. Alleen zo wordt hij vrij en wordt de ander des te sneller bevrijd."

De geestelijke wet werkt opnieuw zo uit dat juist deze goede manier van de dingen aanpakken h m weer helpen moet. Juist dan kan het mogelijk zijn dat zo'n geest naar de mens toe geleid wordt en ze samen aan het probleem werken, ieder aan zijn kant en op zijn manier. Zo helpen zij elkaar wederzijds, wat door de mens vaak door inspiratie opgenomen wordt. Dat is het productiefste. Zo zou men moeten mediteren.

VRAAG: Beste geestvriend, hoe komt het dat bijv. het aantal paarden op onze aarde afgenomen is terwijl de mensen zich zeer sterk vermenigvuldigen. Toen ik nog op school zat waren er 1.5 miljard mensen en nu zijn het er bijna 3 miljard. Hoe is dat te verklaren?

"In het plan voor de mensheid heeft het paard tegenwoordig geen noodzakelijke functie meer. Deze is komen te vervallen en het paard is eigenlijk alleen maar een luxe dier. Daarom sterft het langzaam uit. En wanneer een diersoort uitsterft, kunnen de mensen niets doen om dat te verhinderen. Aan de andere kant, wanneer een diersoort niet moet uitsterven, zullen zij, ondanks dat mensen of andere dieren er nog zoveel doden, zich steeds weer verder voortplanten en de mens kan daar niets tegen doen. Alleen deze dingen al zouden de mens te denken moeten geven!

En de reden dat er nu zoveel meer mensen worden geboren is dat de incarnaties vanuit de lagere niveaus in aantal kunnen toenemen. Aan de ene kant zijn steeds meer wezens zover dat ze hun eerste ontwikkeling op aarde kunnen doormaken, aan de andere kant komen tegelijkertijd ook zij weer terug die vroeger al geleefd hebben. Dat is ook weer een teken van de voortgaande ontwikkeling van het gehele verlossingsplan. Meer en meer wezens komen naar deze aardse sfeer, voor een deel van beneden en voor een deel vanuit verschillende min of meer hogere geestelijke sferen. Begrijp je dat?"

VRAAG: Ja, dat begrijp ik wel, maar wanneer zou dat moeten ophouden?

"Je bedoelt de incarnaties op aarde überhaupt?" (*Ja*) " Dat is niet te overzien. In de eerste plaats hebben jullie de begrippen niet, het is voor jullie een onvoorstelbaar lange tijd zodat het geen zin zou hebben om jullie een getal te noemen, zelfs als ik daartoe in staat zou zijn. Maar het is ook helemaal niet mogelijk om dit zo precies te overzien omdat dit zo

sterk van de vrije wil van de individuele wezens afhangt. Dat alles een keer weer in de volmaaktheid terugkeert, dat is zeker. Maar hoe lang dat duurt, dat hangt helemaal daarvan af. Alleen zijn deze verschillen qua tijd, of het nu sneller of langzamer gaat, vanuit geestelijk gezichtspunt niet zo belangrijk. Wezenlijk is daarbij alleen dat, waar het bij een individu langzamer gaat, dit voor dat individu groter leed betekent. Hierbij aansluitend zou ik jullie ook willen zeggen dat de ontwikkeling van het zelf van ieder afzonderlijk individu, of het nu een mens of een geest is, niet alleen daarom zo belangrijk is opdat men zelf het geluk deelachtig wordt, maar het heeft zo'n reusachtige uitwerking in het totale plan, wat jullie helemaal niet kunnen overzien, niet eens bij benadering. Af en toe zal een persoon misschien een vermoeden hebben van hoe verrijkend de invloed is van al zijn werken, zijn hele zijn. Niet alleen door eventuele mensen die hij overtuigt, die hij tastbaar helpt, maar door deze realiteiten van geestelijke vormen die de zuivere gedachten- en gevoelswereld opbouwt. Ik heb eens de vergelijking gegeven: wanneer jullie een steen in stilstaand water werpen, ontstaan er cirkels en cirkels en cirkels, en zelfs als het water zo groot als een oceaan zou zijn, dan zouden ze er toch nog zijn, hoewel je deze steeds minder zichtbaar wordende cirkels tenslotte niet meer kunt waarnemen. De invloed doet het water toch nog bewegen ook al kun je het met het blote oog zo ver niet meer volgen. Zo is het met iedere daad, met iedere gedachte, met ieder gevoel, met iedere handeling, met iedere houding van elk wezen – hoe dan ook. Dat alles vertegenwoordigt een steentje dat in het grote water wordt geworpen. Het oefent zijn invloed uit.

VRAAG: Hoe zit dat: in ieder leven zijn zoveel mensen die een verschrikkelijk karma op zich laden, moordenaars enz.. Zij worden daardoor toch weer helemaal teruggeworpen?

"De geestelijke wet is toch zo wonderbaarlijk wijs gemaakt. Ik heb daar beslist al vaker over gesproken. Al het duistere, al het slechte moet immers uiteindelijk zichzelf overwinnen. In de eerste plaats is het karma dat een mens voor zichzelf schept juist het enige medicijn, het enige geneesmiddel om sneller vooruit te komen en het Licht te bereiken. Je ziet dus hoe de goddelijke wetten absoluut hoe dan ook op hetzelfde doel afstevenen. Dat gaat directer en sneller maar ook het langzame bereikt het doel, zij het ook helaas over de weg van pijn. Laten we het geval van een moordenaar nemen: een mens die de eigenschap bezit waardoor hij in staat is om een moord te begaan, geeft aan deze gevoelens niet toe. Hij vecht ertegen. Daarmee heeft hij een

overwinning behaald die op zijn beurt weer gevolgen heeft. Hij wordt daardoor gesterkt, hij krijgt grotere geestelijke hulp en kan door de zelfoverwinning deze hele ladder steeds sneller opgaan. Of deze overwinning nu betrekking heeft op het thema dat men geen moord meer pleegt of dat men zogenaamde kleine fouten niet meer maakt, dat is onbelangrijk. Voor de een is dat net zo moeilijk als het andere voor een ander. Het is allemaal betrekkelijk. Geeft hij er echter aan toe, dan schept hij voor zichzelf karma en moet de gevolgen ervan dragen. En juist deze gevolgen die daarvan het resultaat zijn, in de vorm van moeilijkheden en ongeluk, ook wanneer hij aanvankelijk nog een en al bitterheid en trots is, één keer ook al duurt het nog vele levens zullen juist de moeilijkheden hem aan het denken zetten. En ook al volhardt hij nog zo lang en stug in zijn eigenzinnigheid, op een dag moet hij zich toch afvragen: 'Waarom gebeurt mij dat altijd en steeds weer. Misschien ligt het toch aan mij en is het niet een of ander willekeur van het lot?' Daarmee zet hij de eerste stap in de richting van zelfkennis en zelfoverwinning die hem dichterbij het geluk brengen. Dus of het nu kort of lang duurt, het einddoel *moet* komen. De wetten zijn in de grootste wijsheid zo gemaakt. Begrijp je?"

Vraag: Ja, maar dat duurt dan een onafzienbaar lange tijd.

"Voor jullie. Maar jullie moeten niet altijd bij alles het einddoel al willen zien, dat zou jullie alleen maar ontmoedigen. Want op deze weg naar boven kunnen jullie al zoveel moois verkrijgen en nog voordat jullie bij het einddoel zijn aangekomen, valt jullie al steeds meer geluk ten deel.

Beste vrienden, ik trek me nu in mijn wereld terug. Ik zeg tegen ieder van jullie, ook tegen al mijn geliefde vrienden aan de andere kant van de oceaan, ga door op deze weg, het is allemaal goed, het zal zo steeds beter worden in jullie leven. Niemand is alleen; jullie worden allemaal door God en Zijn wereld gezegend.
Gegroet in de naam van God."

*Deze lezing werd oorspronkelijk in het Duits gegeven via Eva Pierrakos in 1957.
'The Pathwork Foundation' heeft deze lezing in Engelse vertaling uitgegeven als
'An Unedited Lecture' onder de titel: 'Decide: Perfection, Bliss; Fear, Trouble'.
Laatste herziening van de Nederlandse vertaling uit het Duits in 2014.
© Stichting Padwerk Nederland, uitgave 2015.*

